

Med Ministerens Billigelse sendtes Exemplarer af Betænkningen til Toldstæderne samt til det kongelige danske Landhusholdningselskab for at indhente Erklæringer over Forslaget, for Toldvæsenets Vedkommende særligt med Hensyn til Kontrollen. Da disse Erklæringer vare modtagne, tilskrev Generaldirektøren Finanzministeren i Februar 1866 for særlig at optage de Spørgsmaal til Drøftelse, som Kommissionen forment laa udenfor dens Kompetence, og derfor ikke havde berørt, nemlig dels Sagens mere praktiske Side, den administrative Virksomhed ved Afgiftsopbeholdelsen og Tilsynsforelsen, dels selve Principspørgsmaalet eller den paagjældende Bestatnings Fortrin og Mangler. I denne Skrivelse stillede Generaldirektøren sig bestemt imod Indførelsen af en saadan Ølbefatning. Ligesom der for Kontrollens Vedkommende fremhæves, at skøndt Udgifterne hertil utvivlsomt vilde blive særdeles betydelige — hvor store lod sig ikke opgive — vilde der dog ikke kunne føres nogen betryggende Kontrol, saaledes fremdrages de mange og særdeles betydningsfulde Anker, der kunne rettes saavel mod en Ølbefatning i Almindelighed, som da navnlig mod den paatænkte Maltstat, idet Eftertrykket her særlig lægges paa det høist uheldige i til Skattebasis at vælge Maltet, der i sin forskjellige Anvendelse, saaledes foruden til Øltilvirkning ogsaa til Kreaturfoder, spiller en saa stor Rolle for den hele Landbefolkning, der utvivlsomt vilde modtage en saadan Skat, der medførte en tvungen Nedlægning af alle private Malterier, med stor Uvillie og Amisiositet, og Generaldirektøren slutter med at henstille, at saafremt Nødvendigheden paabyder, at Statsindtægterne forøges, denne Forøgelse da søges tilvejebragt paa anden Maade.

Herved standfæste Sagen nu, og kommer først atter frem 6 Aar efter ved Behandlingen af det af Regjeringen i Rigsdagssamlingen 1871—72 forelagte Lovforslag om Toldafgifterne. Ved første Behandling udtalte nemlig Finanzministeren sig om Sagens Historie hos os, og tilføiede, at det efter nye Undersøgelser ikke kunde tilraades at lægge en Skat paa alt Øl, hvorved man vilde befatte og indskrænke den huslige Ølproduktion, medens Ministeren derimod med Glæde vilde lægge en Skat paa Tilvirkningen af bairisk Øl, naar det blot var muligt at finde et praktisk Middel til en saadan Bestatning. Flere Medlemmer af Folkethinget udtalte sig ligeledes for en Skat paa bairisk Øl, og det af nævnte Thing i Toldsagen nedsatte Udvalg gif endnu videre, idet det efter at have udtalt sig bestemt mod en Maltstat, foreslog, at Vanskelighederne ved at befatte bairisk Øl, der i Modfætning til almindeligt Øl, formentes kun at kunne ubindes ved Undergjøring, overvandedes ved, at der ansattes en Toldofficiant ved hvert Bairisk Bryggeri, at Afgiften

sattes til 4 Rdlr. pr. Td., hvilket med en antaget Produktion af 100,000 Td. vilde give 400,000 Rdlr., samt endte med at anmode Regjeringen om i næste Rigsdagssamling at forelægge et Lovforslag om en Afgift paa bairisk Øl, eventuelt paa andre finere Ølforter. Et saadant Forslag blev ogsaa udarbejdet i Generaldirektoratet for Skattevæsenet, Skatten 2 Sk. pr. Pot. er heri lagt paa den Mængde Øl, der fraføres Gjæringslokalerne og tilføres Lagerrummene, opgjort efter en i Bryggeriet ført Drifts-Journal, sammenholdt med en skriftlig Opgivelse fra Fabrikken om Mængden af det til Lagring førte Øl; men uagtet det forventes at være den eneste mulige Løsning af Spørgsmaalet, tilfredsstillede det i Virkeligheden Generaldirektøren saa lidt, at han ved Fremsendelsen ledsagede det med en Skrivelse til Finanzministeren, hvori de Mangler, det nævnte Forslag led af, og som det ikke havde været muligt at fjerne, skarpt fremhævedes. Det var navnlig Umuligheden af i Fabrikationsmaaden af bairisk Øl at paavise et Punkt, hvori den adskiller sig saaledes fra Hvidtølsbrygningen, at det var muligt herpaa at basere en Bestatning, samt det i det Hele taget ubestemmelige ved Ølforten bairisk Øl, der i ingen Henseende lod sig definere, saa at den kunde holdes ud fra andre Ølforter — Lovforslaget gjælder derfor ogsaa „heri Landet tilvirket saakaldet bairisk Øl“ —, som gjorde, at Generaldirektøren ved Fremsendelsen udtalte sin Beklagelse over ikke at have set sig istand til andet end til at fremsende et Udkast, som han selv maatte erklære for usyldestgjørende, men tillige sit Haab om, at Sagen ikke fortes videre.

Finanzministeren delte efter sine Udtalelser ved Forelæggelsen af Forslag til Lov om Told- og Skibsafgifter i Rigsdagssamlingen 1872—73 denne Opfattelse af Sagen paa dens daværende Standpunkt, og Forslaget om en Bestatning af bairisk Øl blev derfor ikke forelagt, men omdelt til Thingets Medlemmer tilligemed et Aftryk af den ovennævnte Skrivelse fra Generaldirektøren, og dette tredie Forsøg paa en Ølbefatning fik sin Afslutning med, at Folkethingetsudvalget i dets Betænkning til bemeldte Toldlovforslag, idet det tilsyneladende lidt modstræbende, høiede sig for de fremhævede Vanskeligheder ved Indførelsen af en saadan Skat, dog udtalte Haabet om, at Regjeringen fremdeles vilde have Opmærksomheden henvendt paa en Bestatning af Lurusøl.

Bairisk Øl ansaa den Gang ubetinget for en Luxusdrik, der efter de opstillede Grundsetninger fortrinligt egnede sig til Belæggelse med Afgift til Dækning af det ved foreslaaede Nedsettelse af Toldafgifterne fremkommende Underkud, hvorimod Lødenssen senere maa synes at være den, at befatte Konsumtionen eller Produktionen af